בין הדקלים

עלון קיבוץ עין המפרץ 95 שנה להיווסד הקיבוץ

יום כיפור



בראש־השנה

שלחנו ברכות לכל הידידים

במוצאי

יום כפור

הן חזרו אלינו: הנמען לא נמצא
שכל המענים־בדים. ולכל הנמענים
מדים: ואל עורך־דין
עושה מלחמות ביום־דין
וקול תחנונינו בדין לא רצה:



מתוך 'מחזור לימים נוראים' מאת **מרדכי אמיתי** (שערך והכין את המהדורות הראשונות של "הגדת הקיבוצים" של קיבוצי "השומר הצעיר"), קיבוץ שריד, תשל"ד.

צילמה: **מיה עצמון**

עלון מס' 1 (3344)

ט' תשרי תשפ"ו, 1 אוקטובר 2025

ייסוד הקיבוץ בבת גלים 26/01/1930

יום העליה על הקרקע 25/08/1938

לקוראי העלון,

יש כבר באוויר שלנו תחילתן של רוחות הסתיו, ופרחי החצב נשלפים בחרבות אל על, ונצטט את נעמי שמר:

"כמו חצב להתבצר / במעבה האדמה / לחכות לסיומה / של העונה הכי חמה / ואחר כך להיתמר / וכעמוד עשן לבן / שמועה טובה להעביר / שהחגים כבר באוויר".

בשבת האחרונה טיילנו אל בירת החצבים, הלא הוא תל יודפת. כל שנה אנחנו מגיעים לשם כדי לראות את הפלא שהטבע מציג לנו, אבל השנה הפריחה מפתיעה בכמותה. אז מי שמתרגש מ"עמוד העשן הלבן המיתמר" – זה הזמן. ואם כבר הגעתם לשם, קבלו המלצה למסעדה מיוחדת בסכנין, כן בסכנין, חבל על הזמן. כתבו בווייז "מסעדת טוליפ" ולא תצטערו.

אתמול, ב-29 בספטמבר 2025, במסיבת עיתונאים בבית הלבן, התבשרנו על חזון השלום של טראמפ במזרח התיכון. שיחזיר את כל החטופים, ושיונת השלום תפרוש כנפיים מעל האזור כולו. בואו נחזיק אצבעות ונייחל להסכמת הרוצחים ממנהרות עזה. לו יהי. ביום בו יוצא העלון, יום ד' 1 בנובמבר 2025, ייתן החמאס את תשובתו. מילים אלה נכתבות ב-30 לספטמבר, אז עדיין אין בשורה בפינו.

ובעלון – נר זיכרון ל**לוי וזבולי**, הבנים שלנו, הטייסים, שיורטו בסיני בפעילות חיל האוויר. יהיה זכרם ברוך; ולא ביוזמתי אלא בהסכמתי – איך עברה עלי מלחמת יום הכיפורים בגולן, כפי שמתועד בארכיון שלנו;

לפני שבועיים נפרדנו מחברתנו היקרה **גינה ברנשטיין ז"ל**. דפים לזכרה מתפרסמים השבוע; מש"א מפרסמים מודעות דרושים לתפקידים ב"סופר פארם" החדש שייפתח **במתחם שלנו**. יאללה, הזדמנות.

מידע חשוב מתפרסם בעמוד 12, ובו הסברים חשובים על ההכנסות לשנת 2024.

ולסיום, שסוף סוף תימצא הדרך להחזיר את החטופים והחיילים הביתה.

שבת שלום,
מוכה

מה קורה- (לפי סדר העמודים)

3	נר זיכרון ללוי וזבולון
4-5	יום כיפור
6	זוכרים את עידן
7-11	גינה ברנשטיין ז"ל
12	דיווח על הכנסות לשנת 2024
13	נר זיכרון
14	משולחן מש"א
14-15	נוהל קליטה חדש לבית התינוקות
16	הסתיו העלוב והאהוב
17	מכתב תודה
18	מהתברואה
19	דף לוותיק
20	דף תרבות

ברכת החלמה מלאה שלוחה לכל חולינו.

לחיילינו, באשר הם, שלוחה ברכת שלום ושלווה.
שובו הביתה בשלום.



עורך: מוכה אלר, חברת מערכת: דפי עליון. פנימי, אין להעתיק או לפרסם ללא אישור מוסדות הקיבוץ. כתובתנו בדואר האלקטרוני: alon@ein.co.il

נר זיכרון



5 שנים לאלחאת יום כיפור

ונפילת בנינו

לוי בר-זיו נפל 7.10.1973

זבולון אמיצי נפל 8.10.1973

יהי זכרם
ברוך

יום כיפור

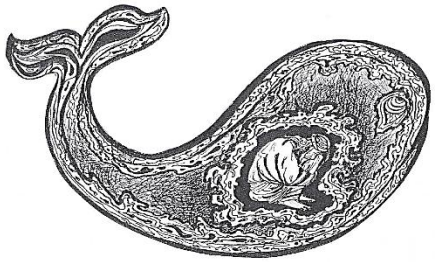

סיפור המלחמה - מוכה מלר

שנה לאחר מלחמת יום הכיפורים נערך מפגש במועדון,
בו סיפרו חברים שהשתתפו במלחמה את קורותיהם.
הסיפורים נשמרו בארכיון. מוכה השתתף במפגש, וסיפר:

"באותו יום כיפור ראיתי כבר בבוקר שמסתובבות מכוניות, אבל לא לקחתי את זה ברצינות. אבל בשעה 14:00 היתה אזעקה. רצתי עם הילדה למקלט. בשלב זה עוד לא התייחסתי ברצינות לאפשרות של מלחמה.

בשעה 17:00 באו לקרוא לי, וב-21:00 הגיעה המשאית שאספה את כל אנשינו בצפון. בהגיענו לבסיס – שהיה ליד ראש פינה, קרוב לאזור הקרבות - ניסיתי להגיד שלום למ"פ, והבחנתי שהמצב אצלם רציני. אך גם אז עוד לא האמנתי – לא היה בבסיס ציוד כדי להצטייד לפעילות. אפילו נשק אישי לא קיבלנו באותו יום. היחידה שלנו היא יחידת סיור עם טנקים. חימשו את הטנקים, וכל טנק שחומש יצא מיד – ואני עדיין הייתי רחוק מתודעת המלחמה.

יצאנו לשטח לכיוון גשר אריק. פרסנו רשתות הסוואה, חיכינו, ואז קיבלנו הודעה לעבור את הגשר. ראינו חבלנים, שכנראה עמדו לפוצץ את הגשר. אנשינו הזדעזעו מהעובדה שנחוץ לפוצץ את הקשר, אך אני עדיין לא התרגשתי, חשבתי לעצמי שזו אופציה, פעולה לכל מקרה שלא יקרה.

בימים ראשון, שני ושלישי תפקידנו היחידי היה לחלץ פצועים מאזור הקרבות. את זה עשו בעיקר הג'יפים, כאשר חלק מאנשינו עזר לצידם בתאג"ד (תחנת העזרה הראשונה והרופא). בינתיים החל להגיע ציוד, וביום שלישי קיבלנו נשק. בלילה נסענו אל חניון הטנקים, ולמחרת החל כוח הטנקים לנוע לאזור הקרבות. ביום הרביעי של המלחמה החל היום הראשון שלי והראשון בחיי – של לחימה והשתתפות ממשית במלחמה.

נענו לכיוון תל-יוסיפון ונעמדנו על הפסגה. למטה ראינו את השריון שלנו נלחם בשריון האויב, וזה נראה לי כמעט כמו הצגה. בעוד אנו משקיפים מהגבעה טס טיל בכיוון הנגמ"ש שלי, והחטיא בחצי מטר בלבד. זה מה שהביא אותי אל תחושת המציאות. כל האזור הופגז, והנהג שלנו נסע אחורה, אך שוב ניתך עלינו טיל שפגע במרחק מטר מאיתנו. ירדנו לעמדה נמוכה יותר וחיכינו.

כחצי שעה לאחר מכן ירדנו שוב לכיוון מוצב 110, שהיה מוצב ישראלי שלא נכבש ע"י הסורים. נסענו בשיירת כלי רכב במגמה לפרוץ פנימה לאזור הסורי. האנשים במוצב לא האמינו שישראלים הגיעו אליהם, והם התרגשו מאוד. התפקיד שלנו, כך אני חושב – אינני יודע בדיוק – היה לביים כוח רציני. נענו על כביש הביטחון עם טנקים נוספים. כעבור רבע שעה החלה הפגזה מאוד קשה של ירי תותחים וטילי נ"ט. תפסנו מקום בו האויב לא כל כך ראה אותנו, ושם הופגזנו קשה במשך כל היום. הפגזים נפלו קרוב מאוד, ורק במזל לא נפגע איש. בערב קיבלנו הוראה לחזור לחניון לילה, אך לאחר חצי שעה היה מטח עז (כנראה של קטיושות), וקיבלנו הודעה בקשר שהחניון נפגע. שם היו הקורבנות הראשונים של נגמ"שים שנפגעו. חילצנו משם נגמ"ש פגוע ויצאנו לחניון אחר, שם נשארנו עד למחרת. אחה"צ ירדנו להביא מזון ותחמושת לטנקים שלחמו בפריצה לתל ארנבה. יצאנו עמוסים בפצצות עם השיירה שפניה לתל ארנבה. הגענו עם הנגמ"שים עד לטנקים והתחלנו לפרוק את הפצצות. לפתע – הפגשה, ובאותו זמן הופיעו גם מטוסים סוריים. גם הפעם חשתי את הסכנה, בפרט שהיינו עמוסים בפצצות. יכולנו להתאייד ללא שיור...

פרקנו את התחמושת ויצאנו בדרך חזרה להביא ללוחמים מזון ותחמושת – והמטוסים מעלינו. למען האמת, המטוסים עשו פעולה לא רצינית. ברגע שהגיע המטוס שלנו הם התקפלו וברחו, כך שמתוך כל השיירה העצומה הם פגעו רק במשאית אחת של תחמושת. אבל ההרגשה היא הרגשה...

ביום ו׳ התקדמנו עם הכוח שלנו פנימה והגענו עד לכפר נסאג׳, שהופגז קשות. התמקמנו עם כל הטנקים והנגמ״שים, ופתאום החלו להפגיז אותנו. קיבלנו הוראה לסגת, כי היינו מוקפים ע״י עיראקיים. קפצנו אל תוך הנגמ״שים וארבעה טנקיסטים ביקשו להצטרף אלינו. הם לא הספיקו להסתובב עם הטנקים כשהעיראקים תקפו. אנו, אנשי הנגמ״שים, שלא היה לנו נשק נגד טנקים, הרגשנו מיותרים, מעין חייל מותקף שאין לו במה להילחם... קיבלנו הוראה להישאר זמן מה במקום, ולאחר מכן התחלנו לסגת בצורה מסודרת. היו אלה רגעים קשים מאוד – וזה היה הלילה השישי.

בצוות הטנק היו שני בחורים דתיים. שמעו, זה ערב שישי – אז מה? – אז צריך לקבל את השבת! והם יצאו להתפלל, קידשו על היין (במקרה היה בקבוק), והתחלנו לשיר... שכחנו מהמלחמה. זה היה רגע נחמד, שבו הבנתי יותר מאי פעם את משמעות שירי השבת היפים. זה ארך שעתיים, ואז קיבלנו הוראה לנוע. לא ידעתי להיכן בדיוק, הייתי מטושטש מעייפות. הגענו לחניון לשם הגיעה אספקה (בכל יום הגיעה אספקה!). למחרת הוטלה עלינו משימה חדשה. כל יחידה קיבלה את הציר שלה, אנחנו הגענו לתל-מאל, שהיה נקודת תצפית לכיוון הסורי. בחיפוי טנק עלינו על התל, נוכחנו שהאויב עזב את המקום, ומאותו יום היינו שם בתצפיות יום. בכל יום הפגיזו את התל (כשההרגשה הקשה, המעיקה, חוזרת) אך ידענו שבס״ה מצבנו טוב, מצבו של צה״ל טוב, ושאנחנו אלה שנותנים את הטון בקרבות.

אחד הדברים שפחדנו מהם בלילות היו קטיושות ומטוסים. בלילה ירדנו לחניון, ולפתע שמענו זעקה: קטיושות! כל מי שהספיק להירדם התעורר. ברחנו מהחניון, ולמזלנו לא היו פגיעות. אך הגיעה שמועה שהקומנדו שלהם עומד להגיע – והמתח לא חלף. אני הייתי רצוץ ועייף – ואחרי הלילה המייגע עליתי שוב לתל. הייתי ממש שבור בצורה שאיני זוכר את עצמי. כשחזרנו ביקשתי שיעזבו אותי, שאני מוכרח לישון, ובאמת אפשרו לי. למזלי פתאום הודיעו לי: צא לחופש (החלו במתן חופשות, ותורי יצא בהגרלה). זה היה גדול!

כשחזרתי מהחופש הוציאו אותנו משטח תל מאל ולקחונו לבסיסים העורפיים להתארגנות. היינו גדוד שהורכב מטנקים ונגמ״שים – ולא נשאר אף טנק. המ״פ שלנו נהרג, רבים נפגעו. מה שנשאר היו הנגמ״שים, ולא היה הרבה מה לעשות איתנו. מאז היינו בכוננות, אך לקרבות יותר לא הגענו.

בשלב זה הסתיימה המלחמה בשביתת נשק. לא ידענו מה זה אומר. היו שדיברו על עוד 2-3 חודשי שירות, אבל אנחנו לא האמנו. בהתחלה מישהו התבדח שישלחו לנו נרות חנוכה, אך כשהזמן עבר הבנו שייתכן וגם בחג פסח נהיה בתפקיד. התחלנו להתאמן – כגדוד סיור היה עלינו להתאמן כמו לוחמים - ואחר כך הלכנו לקווים, לשמור בתל ענתר. הישיבה על התל היתה די מפחידה. התל היה מוקף משלושת צדדיו בכוחות סוריים, והיתה אפשרות שבכל דקה תפרוץ המלחמה מחדש. לאחר זמן מה הועברנו לשמור על החרמון, על מוצבים, דרכים וכו׳. שלגים כבדים רבצו על האיזור. אותה תקופה היתה אולי היפה (אם אפשר להתבטא כך) באותו קטע חיים מיוחד שעבר עלינו. התארגנו בצוותים, קשרנו קשרים אישיים קרובים, והיינו שם עד שקיבלנו חופשה של חודש. אחרי החופשה חזרנו, הפעם לחרמון הסורי, שמפסגותיו יכולנו לראות קרבות בין כוחותינו לכוחות הסוריים. חזינו במלוא עוצמת מלחמת ההתשה, הרגשה קשה. לאחר מכן הגיעו קרבות ההתשה גם אלינו, חווינו הפגזה קשה בפיתולים ונהרגו אנשים. השתחררנו ממש לפני שצה״ל כבש את שיא החרמון, וניטשו שם קרבות קשים.

הייתי עוד פעם אחת באזור. קראו לנו בבהילות כדי לתצפת על האויב במובלעת. היה חשש שיפרצו קרבות קשים, ואכן ספגנו הפגזות כבדות.

לאחר מכן חזרתי הביתה, ונודע לי על הסכם הפרדת הכוחות בין ישראל לסוריה.

זוכרים את עידן



דברים שאתי פרסמה בפייסבוק:

הלילות לפני האזכרה קצרים יותר. הגוף דרוך, השרירים רגישים וכואבים בלי סיבה. הגוף זוכר ומחזיר אותי, בחוסר שליטה, ליום שבו דפקו לנו בדלת.

בתוך כל האי שקט הזה, עולה שוב אותה שאלה שמתגנבת למחשבה... מה אם יום אחד הנוכחות סביב הקבר תלך ותפחת? מה אם השגרה תמשוך קדימה, והזיכרון של עידן ושל שאר הנופלים יישאר רק אצל המשפחות?

למחשבות האלה יש משקל כבד, הן לא נותנות מנוחה. גם כשאנחנו עטופים במלא אהבה, בשכול יש המון בדידות.

ובתוך השקט הזה מתגנבות שאלות כבדות - על מי באמת מונחת האחריות לשמור על הקשר? עלינו, המשפחה, שממשיכים לאסוף סביבנו את כל מי שהיה חלק מעולמו של עידן? או שזו הבחירה שלהם להישאר קרובים? איך בכלל שומרים על קשר אמיתי, בלי שאף אחד ירגיש שהוא עושה את זה מתוך חובה?

ואז אני עוצמת עיניים ובוחרת לדמיין אחרת. אני רואה בית קברות מלא משפחה, חברים, חיילים, מפקדים, אוהדים, מכרים, מלא אנשים שלא שוכחים, שעומדים יחד קרובים ומחובקים.

אני לא מחפשת רחמים, אני מבקשת נוכחות. מבקשת את היד על הכתף שמזכירה לנו שלא שוכחים, לא שוכחים את עידן ולא את שאר החברים שנפלו.

ב־7/10 בשעה 16:00, ניפגש בבית העלמין בקיבוץ עין המפרץ, אחר כך הדלת שלנו תהיה פתוחה למפגש אצלנו בבית.

אני יודעת שזה חג, אבל בשבילנו זה היום שבו החיים התחלקו ללפני ואחרי.



תמונה מהטקס לזכרו של עידן שהתקיים לפני שנה.



בית עין המפרץ אבל עם לכתה של חברתנו

גינה ברנשטיין ז"ל

בתאריך 14.9.2025

כ"א באלול תשפ"ה

תנחומים למשפחה, יהי זכרה ברוך

גינה ברנשטיין ז"ל - סיפור חייה

גינה נולדה ב- 12/2/1941 בעיר חרבין שבצפון סין, קרוב לגבול עם ברה"מ לשעבר. הסבים ברחו מאודסה בפרעות 1906 והוריה נולדו בחרבין, בה היתה קהילה יהודית – רוסית ברובה - הקהילה היהודית הגדולה ביותר בסין ובמזרח הרחוק בכלל, שהחזיקה שני בתי כנסת ובית ספר יהודי משלה.

בבית הם היו שתי אחיות ושני אחים. המשפחה היתה אמידה למדי, וחיה ברמת חיים גבוהה, בבית גדול עם משרתות סיניות רבות. בבית דברו רוסית ולא סינית, וגינה למדה כתות א' – ב' בחרבין. היא מספרת על חורפים קרים מאד, ובאמת עד היום יש בחרבין מדי שנה פסטיבל של פסלים ענקיים מקרח.

כשהיתה בת 9 עלו ארצה, ישר למחנה אוהלים בשער העלייה ולאחר מכן בעתלית. משם עברו לדירה קטנה בעכו העתיקה. היו אלה שנות החמישים בארץ, תקופת הצנע, תקופה קשה לכולם בארץ. המעבר ארצה היה טראומטי מאד לכל המשפחה. מבית בן 12 חדרים ומשרתות – לאהלים ולחורפים מלאי גשם ובוץ, ואבא שהיה מנהל גדול ועכשיו הוא מחוסר עבודה.

גינה זוכרת את התקופה בין החומות בעכו העתיקה, ולימודים בבי"ס בעברית, בו לא הבינה אף מילה. היא מספרת שבסיום כתה ג' ביקר בביה"ס הנשיא ויצמן, והיא עמדה לפני כולם ודקלמה את חזון העצמות היבשות מספר יחזקאל - מבלי שהבינה אף מילה, פשוט למדה את הטקסט בעל-פה.

אביה מצא עבודה במחסני הטבק של "דובק", וחלה בשחפת מאבק הסיגריות. אמה היתה מורה לפסנתר. המצוקה היתה גדולה, וכשנפלה לידיהם הזדמנות להתקבל לחברת נוער בקיבוץ שמרת, עשו זאת. גינה ואחותה הגדולה עברו לשמרת. בהמשך סידר קיבוץ שמרת מסגרות חינוכיות לשני אחיה, וגם אמה ואביה עברו לחיות בקיבוץ. כל השנים שמרה גינה על קשר עם המשפחה המאמצת שלה משמרת.

לבקשתה, הצליחה להגיע לעבוד בנוי בשמרת. גינה אהבה תמיד לעבוד בחוץ בנוף ירוק, וכשאחותה הגדולה התגייסה לצבא יחד עם כל חברת הנוער בה היו שתיהן – היא עברה ללמוד בביה"ס לגננות ושתלנות של עליית הנוער בפתח תקוה, ורכשה מקצוע בתחום.

עם השנים החלים אביה, עבד בשמרת כמחסנאי במסגריה ובמוסך והיה סבא אהוב על ילדי הקיבוץ. אמה לא הצליחה להתאושש מהשנים הקשות שעברו במהלך הקליטה בארץ.

גינה התגייסה לצבא ושירתה כמדנ"ית, מדריכת גדנ"עים. במסגרת זו הדריכה במשך היום בבתי ספר שונים, ובשעות הערב הדריכה בתנועת "השומר הצעיר". לאחר הצבא חזרה לשמרת. בשמרת מצאה את עצמה די לבד, ללא מסגרת חברתית של בני גילה. אחותה ואחותו של חיימק'ה, שהיתה גם היא חברת שמרת, יזמו מפגש בינה לבין חיימק'ה, חיים ברנשטיין, אותו הכירה כבר קודם לכן, והם נהיו חברים.

חיימק׳ה היה נוסע אליה באופניים כל יום מעין המפרץ לשמרת. כשהתחילו גשמי חורף חזקים, התנגדה גינה שימשיך לנסוע באופניים – ותשובתו היתה שאם כך, עליה לעבור לחיות איתו בעין המפרץ. ככה הגיעה אלינו.

חיימק׳ה וגינה התחתנו בעין המפרץ ביום חורף גשום במיוחד, בחתונה יפה ושמחה, ובנו כאן את ביתם. גינה עבדה שנים רבות במשתלה, ואהבה מאד את העבודה ואת הצוות.

ב- 1963 נולדה מירב, בתם הבכורה, ב- 1967 נולדה רינת וב- 1971 נולדה נעמה. ב- 1974, מיד אחרי מלחמת יום הכיפורים, יצאו עם הבנות לשליחות של התנועה בארגנטינה לשלוש שנים. ב- 1979 נולדה נטע, הבת הצעירה. גינה מעידה על עצמה שכל חייה בקיבוץ לא היתה שלמה עם הלינה המשותפת, ושמחה על ההזדמנות בשליחות לגדל את הבנות בבית. כשחזרו מהשליחות נבחרה לריכוז ו. חינוך – והבנות חזרו ללינה המשותפת, לצערה, עד שהכל השתנה ובאמצע שנות ה- 80 עבר הקיבוץ ללינה משפחתית.

אחרי שנטע נולדה חזרה גינה למשתלה, בה הגיעה לרמה מקצועית גבוהה. המשתלה שלנו נחשבה באותן השנים לבין המשתלות המקצועיות ביותר בארץ, וסיפקה צמחים לישובים רבים, מדימונה ובאר שבע ועד המצפים בגליל. גינה הרגישה צורך להתפתח בתחומי דעת נוספים והלכה ללמוד יהדות במכללת ״אורנים״. היא מעידה על עצמה שתמיד אהבה לקרוא וגם קראה הרבה בתנ״ך, בפרקי אבות, במשנה, ומאמרים שונים בתחום.

בסוף שנות ה- 80 קיבלה את ניהול המשתלה, ומילאה את התפקיד עד 1993, כשנבחרה למזכירת הקיבוץ. במשך מרבית שנותיה בקיבוץ היתה גינה מעורבת מאד ופעילה בתחום החברתי. מהיותה מזכירת קיבוץ בשנות ה- 90 ועד חברות רבת שנים בועדות שונות, כמו ו. עבודה, בנים, חינוך, ועדה פוליטית, קליטה, חברת המזכירות המצומצמת, ועוד.

בסיום שנותיה כמזכירת קיבוץ קיבלה התקף לב- וכשהתאוששה הלכה ללמוד הנהלת חשבונות ולא חזרה יותר למשתלה. מעל 10 שנים עבדה בהנאה בהנהלת החשבונות של הקבוץ.

מאמצע שנות ה- 90 התמודדה לאורך שנים עם אירועים קשים : חיימק׳ה חלה ואחרי כמה שנים נפטר, וגם נטע חלתה.

גינה הקימה עם חיימק׳ה בית חם ואוהב. היו לה הרבה רגעי שמחה ואושר עם המשפחה המתרחבת. היא היתה סבתא מסורה לשמונת נכדיה, ועזרה רבות לבנותיה לגדל את הנכדים. גינה אהבה את הקיבוץ ואת חייה בו, והשקיעה ממיטב כוחותיה לטובת החברה כאן. נזכור אותה לטובה על כל אלה.

אתכם אנחנו בעצב ובכאב עם לכתה של גינה מאתנו, מירב, רינת ומשה, נעמה, נטע ואיל, הנכדים, המשפחה הרחבה וכל החברים. יהי זכרה ברוך!

כתבה : רחלי גזית

מירב ספדה

לאמא שלי,

אתמול עומר התקשר וסיפר שהגיעו זוג ציפורי דוכיפת לאסדה, נחתו לרגע ועפו. והוא ידע שזה סימן שבאתם לבקר אותו, את ואבא-סבא-חיים. עומר זוכר שכשהיה ילד קטן את טיילת איתו בקבוץ וראיתם בדשא דוכיפת. ואת סיפרת לו שהיא נבחרה להיות הציפור הלאומית שלנו. בהמשך עינברי החליטה לעשות עבודת חקר על הדוכיפת ואת עזרת לה.

אז תודה אמא, שאת כבר מראה סימנים...

אמא יקרה שלי, השנתיים האחרונות היו קשות, רגעי הבלחה של הבנה בין ענני ערפל של שכחה. היה לי קשה לראות אותך דועכת מהאישה הגדולה והדעתנית שהיית, אל הזקנה שקפצה עלייך.

אמא - היו לך חיים מלאים ועמוסים. מהעליה ארצה בגיל 9 מסין ישר למעברה בעתלית, דרך המעבר לשומרת, הלימודים בפתח תקווה בבי״ס לגננות ושתלנות, שאחר כך לקח אותך למקצוע האהוב שלך - המשתלה, דרך הצבא בו היית מדריכת גדנ״ע ונוער.
אמא שלי, שטיילה איתי בשדות, ולימדה אותי לשזור בובות מפרגים. ולהכיר צמחים ופרפרים וציפורים. אמא שלי שתמיד הקשיבה, הכילה, ונתנה עצה נבונה.
אוהבת אותך המון. זכיתי ללוות אותך ברגעייך האחרונים על האדמה הזאת, זכיתי ללטף את שערך ולסרק אותו רגע לפני שנדמת, תודה על הזכות להיות הבת שלך.
אוהבת וכבר מתגעגעת, מירב

רינת ספדה

אמא יקרה לי,
פעם סיפרת לי על חלום שהיה לך, שבו את מחפשת אותנו, הבנות, במגירות. ואת לא מוצאת ואז את תמיד מתעוררת.
אתמול מירב פתחה מגירה ומצאה בה את צמידוני היש של כולנו מבית החולים, ששמרת מכל הלידות שלנו. אני, בערך באותו הזמן, באופן לא מודע ואינטואיטיבי, לקחתי את שעון היד שלך והנחתי על ידי. כאילו להרגיש שאת מניחה עלי יד בפעם האחרונה.
אני לא יודעת איך להיפרד ממך, ולא מבינה כל כך ואולי קצת לא מעכלת, שאת אינך. למרות שכבר לא היית את הרבה זמן, עדיין היית.
אני מבטיחה לך, כמו שהבטחתי לך פעם כשעוד היית לגמרי איתנו, שאני אשתדל להיות הגשר בין הקצוות, ואעשה את הכי טוב שלי...
אמא אהובה, עכשיו את יכולה לנוח, לנוח באמת בלי ייסורי מצפון על מה שלא הספקת או לא אמרת או לא עשית. את היית נפש אצילית שהחיים העבירו אותה שיעור קשוח, וחצית את המסע שהעבירו אותך בגבורה רבה.
אני רוצה לזכור אותך צוחקת, נהנית וחיה. אני רוצה לזכור אותך מהתמונות בטיולים שעשית עם אבא, בלעדינו, משוחררת וחופשיה.
אני שמחה ששחררת את נפשך לחופשי, כי מגיע לך הכי בעולם לשחרר ולהיות קלה כנוצה ונטולת כל דאגות.

נעמה ספדה

אמא,
את היית כמו העץ הנדיב, רק נותנת ולא מבקשת דבר. אבל לא סתם עץ - לא אורן שנופל כשיורד יותר מידי גשם, לא איזה אקליפטוס שביר, לא קזוארינה שמתפוררת מבפנים החוצה... את היית חזקה כמו זית, כמו ארז הלבנון. ובזכות חוזקך הרב האכלת אותנו מפרייך, נתת לנו כוח כשלא היה, עזרת לנו להקים משפחות ובתים, ואהבת ללא תנאי.
בחברה שלא נתנה לילדים לגדול עם ההורים, בשעות הספורות שראית אותנו כל יום, הנחלת לנו ערכים וחוכמה שבנו את מי שאנחנו היום.
נוחי על משכבך בשלום, כי אין ראויה ממך למנוחה.
אוהבת, נעמה

צביקה, אחיה של גינה, ספד

משפחה יקרה!
היום אנו נפרדים באהבה ובכאב מאחותנו היקרה, אם וסבתא מסורה, שהייתה עבור בנותיה ונכדיה עוגן של יציבות וחום.

גינה נולדה בחרבין בצפון מזרח סין ועלתה לארץ ב- 1950 כשהיא בת 9, יחד עם כל משפחתינו - הורים ו-4 ילדים. השנים הראשונות בארץ היו קשות מאד לכולנו, וגינה ואחותה הבכורה רעיה ז״ל סייעו להורים בימים הקשים. מאוחר יותר התחנכה על ערכים של נתינה, אחריות ואהבת הארץ.

כבת במשפחה ידעה גינה לשאת בעול, להיות לאחות ולחברה, ובעיקר היתה דוגמה ומופת של מסירות וזוגיות יפה וחמה עם חיימקה ז״ל, גם כשהיה קשה. גינה הקדישה את חייה לבנותיה ולנכדותיה ונכדיה, דאגה לכל פרט, חינכה באהבה ובסבלנות, והייתה שם תמיד להקשיב, לייעץ, לחבק. כסבתא, לבה נפתח עוד יותר – נכדיה זכו לסבתא חמה, אוהבת, מלאת חכמה וחיוך, כזו שיודעת לתת לכל אחד להרגיש מיוחד.

גינה ידעה לשלב בין רצינות ואחראיות לבין אנושיות וחמלה ומילה טובה, הן בעבודתה במשתלה, ומאוחר יותר כשנבחרה לתפקיד מזכירת קיבוץ עין המפרץ, ביתה האהוב. כל מי שפגש בה זכה להרגיש את הטוב שבה, לצד יכולת להבחין בין עיקר לטפל והיגיון בריא.

היום אנו נפרדים ממנה בגוף, אך נשמתה ודמותה, רוחה ומעשיה הטובים ילוו אותנו. היא הותירה אחריה משפחה אוהבת, זיכרונות רבים וברכה גדולה לבנותיה ולנכדיה. יהי זכרה ברוך.

הנכדה עינב ספדה

זה היה ברור שאני אבחר בדימוי שקשור לצמחים כדי להתחיל לדבר על סבתא, נכון? אבל אני חושבת שממנה למדתי את זה, את זה שאנחנו עצים בצל עצים. ואני חושבת שגם דרך הצמחים היא לימדה אותי לא רק על צמחים, אלא על עצמי, על העולם ועל אנשים. ויש לי כל כך הרבה על מה להגיד תודה, וכל כך הרבה מה להגיד על סבתא, שהרגשתי שאני חייבת לבחור משהו אחד. אז בחרתי צמחים.

תודה סבתא, שלימדת אותי להעריך כל כך את כל מה שצומח מסביבי, שלימדת אותי על אכפתיות ודיוק, על סבלנות ועל היכולת לזהות מי צריך מה ולאפשר לכל אחד את מה שהוא צריך. והנה, בכלל כבר עברתי לדבר על אנשים. גם בשיחות שלנו ככה היה קורה. היינו מתחילות מלדבר על צמח שחולה במשהו, ועוברות לדבר על החיים ועל אנשים ועל כל הבני דודים. ובעצם הכל כל כך קשור בהכל, לא?

תודה סבתא, שכמו שגידלת את הגינה והצמחים שלך ככה גם גידלת אותנו. תודה שהיית עמוד התווך שלי ושל המשפחה, הצל שמתחתיו יכולתי לשבת, אם אני משתמשת במילות השיר. הייתה לך יכולת מופלאה להיות הכי נוכחת, יציבה ובטוחה עבור כל אחד מאיתנו, יכולת מופלאה להחזיק קשרים שונים, להחזיק צרכים שונים, להחזיק קושי ומורכבות בכזאת חמלה ובכל כך הרבה רוך. לראות את העולם בצורה מורכבת במובן הכי טוב שאפשר. תודה שלימדת אותי כל כך הרבה. תודה על המקום הבטוח שהיית עבורי. אני כל כך כל כך אוהבת אותך. ואני כל כך אתגעגע. אני מקווה שאת עם סבא חיים. שאתם הולכים לטייל במקומות יפים. אני אמשיך לצלם לך פרחים, אני מבטיחה.

הנכדה עינבר ספדה

סבתא גינה,

קיבלתי את הבשורה כשנחתתי בברלין, וכבר ידעתי שזה עלול לקרות ושאלה הימים האחרונים, אבל זה תמיד כואב. קשה להיות כל כך רחוקה ברגעים האלה, אבל זו המציאות.

כשחיי אדם מגיעים לקץ יש נטייה להלל אותו בדיעבד. יש הרבה דברים מדהימים שאפשר להגיד על סבתא גינה, אבל היא לא הייתה רוצה שידברו ויהללו אותה, כי היא פשוט לא הייתה

אדם כזה, לא היה לה צורך בזה. סבתא היא אדם של פשטות של צניעות וענווה אמיתית, בשקט שלה, בחיוך שלה, בסיפורים, באהבה וההענקה שלה לאחרים. היא הייתה אדם פשוט ונקי, ולימדה אותי בלי מילים שלא צריך הרבה. רק להיות מוקף באנשים אהובים, בשבילה היה כל העולם. הדרך שלה ללמד אותי לקחת נשימה כשצריך, להיות סבלנית, לדעת לקבל מגיל צעיר כל פעם שהייתי עצובה או כועסת. לא לכעוס, לנשום, לא לתת לאגו לנהל אותי. תמיד היו לה את המילים הכי מדויקות והכי פשוטות, לקבל את הקיים כי זה לא מקדם, לקבל, לאהוב, ולתת בחזרה.

בדיוק לפני שנה בספטמבר, בדיוק ביום הולדת שלי, עשיתי הופעה בחצר בבית שלנו. ובאו חברים, וסבתא באה גם. היא כבר לא הייתה הכי פיכחת ובריאה, ובתקופה הזו כבר לא כל כך קלטה מה קורה סביבה והייתה התדרדרות. ההופעה הייתה בשעה די מאוחרת, ומהרגע שהתחלתי לשיר היא לא רצתה ללכת. זה כאילו החייה אותה. אני זוכרת את העיניים שלה, עיניים שכבר כבו, מתמלאות באור שהן רואות אותי שרה. גם כשסבתא כבר לא הייתה בימים בריאים, הדבר הראשון שהיא הייתה אומרת לי שהיא רואה אותי זה כמה אני יפה עם ניצוץ של אהבה בעיניים.

יש לי כל כך הרבה זיכרונות ורגעים שעולים בי כרגע - שאני באה אליה אחרי הבית ספר והיא מכינה לי אוכל, שהיא מלמדת אותי על צמחים וציפורים, עוזרת לי בשיעורי בית גם אם אני לא תמיד מקשיבה, גם שקשה לי ואני מתוסכלת, היא תמיד סבלנית ומבינה, מספרת סיפורים תמיד בסבלנות ואהבה. היא ידעה להעניק לכל אחד במשפחה את היחס הכי אישי רק ממבט בעיניים, לא תמיד בהרבה מילים, כי לא היה בזה צורך. סבתא הייתה אדם של נתינה ואהבה, וזה לא תמיד פשוט להיות אדם כזה, אבל אף פעם לא נראה שהייתה לה בעיה.

לפני שבוע ראיתי אותך בפעם האחרונה, ולפני זה לא ראיתי אותך תקופה ארוכה ולא ידעתי שזה היה המצב. היה לי מאוד קשה לראות אותך בסוף , כבר בקושי שם, ולמרות זאת הסתכלת עליי במבט אוהב, כאילו את רוצה להגיד לי כמה אני יפה ולא מצליחה. השמעתי לך שיר שהקלטתי, ולא הייתי בטוחה אם את בכלל שומעת או מבינה. ואז ירדה לך דמעה, וגם לי לא הפסיקו לרדת הדמעות. זה היה קאבר שצילמתי במדבר לשיר 'ושוב לבד'. כשהוא הסתיים שאלנו אותך אם זה יפה, אם אהבת, ובחצי לחישה אמרת - מאוד, בהתרגשות, עם דמעה שיורדת לאט לאט.

מוות הוא גם התחדשות, הוא גם חיים. סבתא, אני אוהבת אותך, אני מודה לך, על הפשטות והשקט.

שלך לנצח נצחים, עינבר

נאום העציץ

יותר משאדם בא מקוף
אדם בא מעץ
אדם הוא עץ
שיצא מעץ
והתחיל ללכת
עץ
עץ
אדם הוא עץ
שלא יעשו מכם צחוק
אלה שאומרים אתם קופים
זה לא נכון אתם עצים וזה צריך
להיות ברור
בהתחלה לא היה צל
וכמה זמן עץ יכול להביט בשמש
לפני שהוא יוצא מהעץ ומתחיל
ללכת ללכת
לחפש צל
שלא יעשו מכם צחוק
אתם עצים בצל עצים

תודה

לכל מי שבא וליווה את אמא בדרכה האחרונה.
תודה לכל מי שבא לנחם בשבעה.
תודה לכרמל ויניב טבצ'ניק על סידורי ההלוויה והקבורה.
ותודה לכל מי שנושא בעול הקבורה יחד עם כרמל ויניב.
תודה לנחמה על הדאגה לפרטים הקטנים במועדון.
תודה ליפעת גל, אסנת דוד, אילת אדיב ורויטל לוי.
שעזרתן במהלך השבעה בתפעול המועדון.
מאיתנו : מירב, רינת, נעמה ונטע

דיווח על הכנסות לשנת 2024

חברות וחברים שלום,
מצורף מכתב הסבר לגבי דיווח על הכנסות לשנת המס 2024. בימים אלו אנו מסיימים להכין את הדיווחים של הקיבוץ לרשויות המס במדינה והמיידע המועבר מהחברים הכרחי לטובת דיווח נאות ושלם.

על-פי פקודת מס הכנסה, חבר קיבוץ מחויב למסור לקיבוץ מידע מלא בדבר הכנסותיו מיגיעה אישית, על מנת שהקיבוץ יכלול את אותן ההכנסות בדוח המס של הקיבוץ, ובכלל זה:

- **טפסי 106 - מכל מקומות העבודה וקופות הפנסיה.**
- **הכנסות מעסק עצמאי - כולל הדוח שהוגש לרשות המיסים עם כל המסמכים הנלווים, שומה צפויה והשומה שנתקבלה ממס הכנסה.**
- **אישורים מהביטוח הלאומי על הכנסות מגמלאות מחליפות שכר - תגמולי מילואים, דמי אבטלה, דמי לידה (אמהות), דמי פגיעה בעבודה.**
- **דיבידנדים שקיבל חבר בעל שליטה מחברה בבעלותו.**
- **כל הכנסה אחרת מיגיעה אישית.**

על פי הוראות סעיף 60 א' (ב') (4) לפקודה, חבר אשר לא ידווח לקיבוץ על מלוא הכנסותיו כאמור לעיל, יחויב בהגשת דוחות לרשויות המס ובדיווח על כלל הכנסותיו, כולל חלקו בהכנסות הקיבוץ וברווחים.

דיווח כזה עשוי לגרור תשלומי מס גבוהים מאוד ופתיחת תיק ברשויות המס לחבר.

לאור האמור ועל מנת להיערך להגשת הדוח השנתי של הקיבוץ במועד, נבקש להעביר להנהלת החשבונות של הקיבוץ את הדיווחים על הכנסות בשנת 2024, **לא יאוחר מיום 31.10.2025.**

חבר אשר לא יעביר לקיבוץ במועד את הנתונים בדבר הכנסותיו, הקיבוץ לא יוכל לדווח עליו במסגרת דיווחי הקיבוץ, והוא יידרש לבצע את דיווחים לרשויות המס באופן עצמאי ועשוי לשאת בחבויות מס גבוהות.

בתודה על שיתוף הפעולה,
טלי, רונית, שי, קורן, אורון, קארן

מסידור רכב

לנהגים שלום - עקב כמה פניות, הנה הסבר כיצד לכוון את כיסא הנהג של רכבי סידור מספרים 4 ו-5:

1. ידית אנכית מכוונת את משענת הנהג.
2. ידית אופקית מכוונת גובה כיסא ומרחק כיסא.

לחיצה על הידית כלפי מעלה ומטה תשנה את גובה הכיסא, ודחיפת הידית אחורה וקדימה תשנה את מרחק הכיסא מההגה.

שנה טובה ונהיגה בטוחה

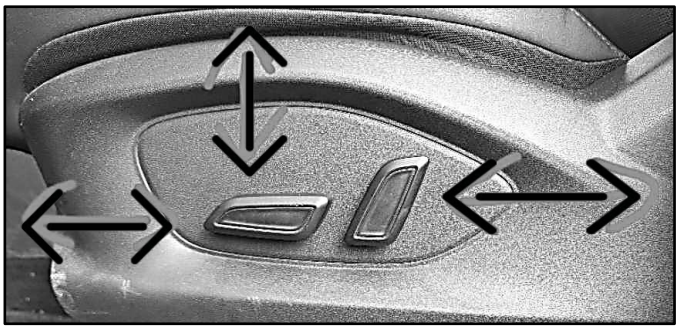

בית עין המפרץ משתתף בצערו
של עודד חיטין
עם לכתו של אחיו
אבשלום חיטין (אבשי) ז"ל
יהי זכרו ברוך

בית עין המפרץ
משתתף בצערו
של נועם בר אילן
עם לכתו של אחיו הצעיר
יניב בר אילן ז"ל
לאחר מחלה קשה
יהי זכרו ברוך



בית עין המפרץ משתתף בצערה
של בטסי עמית
עם לכתה של אמה
סו ז"ל
בשיקאגו, ארה"ב
יהי זכרה ברוך



אוקטובר - נר זיכרון

קלרפלד סבינה	נפטרה 11.10.1951	ברמן מנדל	נפטר 24.10.1999
ד"ר מירס דוד	נפטר 8.10.1962	שנהב רוז'קה	נפטרה 7.10.2003
כץ הינדה	נפטרה 25.10.1972	פלג רותי	נפטרה 3.10.2004
בר-זיו לוי	נפל 7.10.1973	קלין טוסיה (טובה)	נפטרה 10.10.2004
אמיצי זבולון	נפל 8.10.1973	פורצובסקי רינה	נפטרה 11.10.2005
פרלמן רוחקה	נפטרה 14.10.1976	שחף בני	נפטר 8.10.2006
אמיצי אהרון	נפטר 1.10.1977	רוזנפלד שרה	נפטרה 26.10.2007
ראוך שמחה	נפטר 17.10.1985	אופיר שמואל	נפטר 12.10.2008
רייז צבי	נפטר 8.10.1987	קליינמן יוכבד	נפטרה 28.10.2008
פנדלמן פרדז'ה	נפטרה 23.10.1995	בוסתן תמר	נפטרה 29.10.2011
גולן צפורה	נפטרה 24.10.1995	כהן יוסף	נפטר 16.10.2016
כספי אריה	נפטר 7.10.1996	חני אילן	נפטרה 17.10.2022
שנהב אריה	נפטר 23.10.1997	רז עידן	נפל 7.10.2023
אגם זהבה	נפטרה 23.10.1997	דפני לין	נספתה 7.10.2023



יהי זכרם ברוך

משולחן מש"א



לסניף סופר פארם עין המפרץ דרושים:

- רוקח/ת
- איש/ת צוות שירות
- מחסנאי
- יועץ/ת ביוטי
- מנהל משמרת

יש לשלוח קורות חיים למיטל –
meitale@super-pharm.co.il



תודה רבה שאתה

מזל טוב
לשחר (אדיב) ואמיר גרנות
להולדת הבת הבכורה

מיקה

מזל טוב לבאים בשערי מועדון הסבים
איילת אדיב ומיקי
ומזל טוב לסבים רבים
אהובה ותובל צור
מאחלים לכולכם אושר ונחת

מכל בית עין המפרץ

קליטה בבית התינוקות "פשוש"

קהילה יקרה,

בפתחה של שנה חדשה חשוב לי לשתף וליידע לגבי נוהל קליטה לבית התינוקות "פשוש".
הנוהל אושר בהנהלת חינוך. הורים טריים מוזמנים ליצור איתי קשר לפרטים נוספים.
מאחלת לכולנו שנה שלווה, בריאה ושקטה
אתי בקר כהן

נוהל קליטה בבית התינוקות "פשוש":

מערכת החינוך בעין המפרץ מעניקה מסגרת חינוכית לילדי הקיבוץ ולילדים מקהילות שכנות. בית התינוקות הינו "שער הכניסה" למערכת ולשילוב התינוקות, ההורים ובני המשפחה.

על מנת לתת מענה מיטבי עבור המשפחות בתאום עם יכולות המערכת, גיבשנו נוהל לקליטה בפשוש:

1. בכפוף לאמור בנוהל זה, המערכת מחויבת להורים חברי הקיבוץ אשר מעוניינים להכניס את תינוקם לבית התינוקות.
2. הקדימות בקליטה היא לחברי עין המפרץ. במידה ונשאר מקום, ייקלטו גם תינוקות מבחוץ.

3. קליטת התינוקות בפשוש אפשרית בשלוש נקודות כניסה בחודשים ספטמבר, ינואר ומרץ.
4. במערכת החינוך בעין המפרץ עובדים על פי שנתונים.
5. המערכת שומרת מקום בבית התינוקות להורים המתחייבים להכניס את תינוקם בסוף תקופת חופשת הלידה התקנית ולא יאוחר מסוף חודש מרץ.
6. קליטת תינוקות במועד מאוחר יותר ו/או שמירת מקום תיעשה במקרים חריגים, לפי שיקול דעתן של מנהלת הגיל הרך ומנהלת אגף החינוך ועל-פי סיכום של המשפחה עם המערכת.
7. הורים המעוניינים שהמערכת תשמור עבורם מקום בפשוש נדרשים להתחייב כלפי המערכת, מתוך הבנה ששמירת מקום מלווה בהקצאת משאבים ובתכנון כח אדם.
8. הרשמה ושמירת מקום יתקיימו על פי המפורט בנוהל זה:

א. בתקופת ההריון תיצור המשפחה קשר עם מנהלת הגיל הרך, ותעדכן אותה במועד הלידה הצפוי (סודיות מובטחת).

ב. כחודש לאחר הלידה יפנו ההורים שוב למנהלת הגיל הרך לרישום וחתימה על הסכם שמירת מקום. במועד זה ישולמו דמי התחייבות בסך 2000 ₪, סכום זה יקוזז מתשלום החודש הראשון בפשוש.

ג. הורים שלא הכניסו את תינוקם במועד שהוסכם יוכלו להצטרף בהמשך לפשוש על בסיס מקום פנוי בלבד. במקרה זה דמי ההתחייבות לא יוחזרו ולא יקוזזו מהתשלום הראשון או מכל תשלום אחר.

ד. הורים שלא נרשמו ולא חתמו על כתב ההתחייבות המצורף לנוהל זה, המקום לילדם לא ישמר והם יוכלו להצטרף לפשוש על בסיס מקום פנוי.

ה. מקרים חריגים, נסיבות מיוחדות וקליטת תינוקות ילידי סוף או תחילת השנתון יידונו בצוות מצומצם ומקצועי.

כתב התחייבות – כניסת ילד לפשוש

אנו ההורים _____ ת.ז. _____
_____ ת.ז._____
מבקשים כי מערכת החינוך תשמור עבור ילדנו/ילדתנו _____ מקום ב פשוש. תאריך הכניסה המיועד של הילד/ה לפשוש הוא _____ (יש לבחור נקודות כניסה - ספטמבר / ינואר / מרץ) (להלן: "**מועד הכניסה**"). בכפוף לאישור המערכת, נהיה זכאים לדחות את מועד הכניסה בתקופה של עד חודשיים (להלן: "**מועד הדחייה מאושרת**").
אנו מצהירים כי בגין שמירת המקום נשלם במועד חתימת כתב התחייבות זה סכום של _____₪, אשר ישולמו בצ'ק / בחיוב בתקציב מספר _____ (להלן: "**דמי ההתחייבות**").
ככל שנכניס את הילד לפשוש במועד הכניסה האמור או במועד הדחייה המאושרת אם תאושר לנו, סכום זה יקוזז מתשלום החודש הראשון לכניסת הילד/ה לפשוש. ידוע לנו כי ככל שלא נכניס את הילד לפשוש במועד הכניסה האמור או במועד הדחייה המאושרת אם תאושר לנו, נוכל להכניסו רק על בסיס מקום פנוי ולא נהיה זכאים לקיזוז של דמי ההתחייבות מהתשלום או להחזר כלשהו.
תאריך _____
חתימת הורה 1 _____
חתימת הורה 2 _____
אישור מנהלת הגיל הרך _____

"שיר אחד בשבוע"

הַסִּתָּו הֶעָלוּב וְהָאָהוּב/ אסא ארנון

פֶּרַח חַמָּנִית צָהֹב בָּדָד
בְּשָׂדֶה יָבֵשׁ, כָּמוּשׁ
מַזְכֶּרֶת שְׂדֵה חַמָּנִיּוֹת בּוֹעֵר שֶׁל קַיִץ אֶשְׁתָּקַד
סִתָּו עַכְשָׁו,
בַּחַלּוֹנוֹת וּבִלְבָבִי
הַקּוֹצִים מִתְקַשְּׁחִים
וְעוֹקְצִים יוֹתֵר
הַנִּירִים עֲדַיִן אֲפֹרִים
הָאֲדָמָה מְפוּלַחַת, לֹא זְרוּעָה
וְהָרוּחַ מְאֻבָּקֶת
הַקִּפּוֹדָן בְּלָנְשׁ הַסָּגֹל
מַכְסִיף שִׂיבָה
רַק הַלִּימוֹן עַקְשָׁן כְּפֶרֶד
מַמְשִׁיךְ אֶת לִימוֹנָיו תָּמִיד עָגֹל.
בַּאֲוִירַת יְמֵי חַיַּי
תָּמִיד הַשְּׁאֵלָה – מִי יָבוֹא קֹדֶם
כְּתֹם הַתַּפּוּזִים
אוֹ הַכָּתֹם שֶׁל רֹשֶׁף הַטִּילִים

בַּסִּתָּו מַעֲמִיקִים קְמְטֵי הִרְהוּר בַּמֵּצַח
רִימּוֹנִים וּתְאֵנִים מַתְחִילִים לְהִתְפַּקֵּעַ
קָרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ עֲדַיִן מְפַלְּחוֹת חוֹרְשׁוֹת
וּצְלִיל הַקּוֹנְטְרַבָּס שֶׁל 35 מַעֲלוֹת צֶלְסְיוּס
הוֹפֵךְ לְסוֹל גָּבוֹהַּ חֲרִישִׁי שֶׁל כִּנּוֹרוֹת
סִתָּו הוּא גֶּשֶׁר צַר מְאוֹד
בֵּין קַיִץ וּבֵין חֹרֶף
וַעֲגוּרִים נוֹחֲתִים לַחֲנָיַת בֵּינַיִם
בְּמַסָּעָם הַטְּרַנְס־אַטְלַנְטִי
אֲנַמּוֹת יוֹצְאוֹת לְאֶמְצַע נְחָלִים מֵהַשּׁוּלַיִם
הַוָּאדִיּוֹת מִתְכּוֹנְנִים לַמַּיִם שֶׁיָּבוֹאוּ
הַתִּכֶלֶת הָעַזָּה
מֻוכְתֶּמֶת בְּעַנְנֵי אָפֹר־לָבָן
סַפְסָל עוֹמֵד רֵיק בַּגַּן
וְהַשְּׁבִיל מִתְמַלֵּא בְּעָלִים נוֹשְׁרִים
וּמַאְדִּימִים פִּתְאוֹם פֵּרוֹת הָאַלְמֶנֶן
וַעֲצֵי הָדָר מִשְׁתַּחֲצְנִים
בִּירָקָם הָעַד

וְגַם סִתָּו חַיַּי
כִּי אֵין יוֹתֵר מָקוֹם
בְּסַל-יָמַי.







באחת מהצבעות הקלפי הוחלט בין השאר לחלק ספסלים לאורך הכביש העוקף. עד היום לא קוים או רק בחלקו.
כשאני מחכה מול המוסך למונית, אני מצפה לספסל שאוכל להמתין בניחותא.

בתודה, שוש עמית



הי שוש,
התקציב אושר, המיקומים נבחרו (כולל במיקום שציינת). נבחר דגם של ספסל עם קירוי. הביצוע בקרוב בניהול בינוי ותשתיות. ניחותא תהיה גם תהיה!



מכתב תודה

לכבוד:
שי סט - מנהל הקהילה
וועדת התרומות בקיבוץ עין המפרץ

שלום רב,
רב תודות והערכה רבה לתרומה שקיבלנו מכם לשנת 2025!
התרומה הזו, כמו תרומתכם בשנים הקודמות, חשובה לנו ביותר, ומאפשרת לנו להעניק למבקרי מרכז היום שי צנוע לחג ראש השנה (צנצנת דבש). בזכותכם אנו יכולים להמתיק לוותיקים את החג – על אף שמרכז היום עבר לאשרינו מעין המפרץ.

מקווים להמשך שיתוף פעולה פורה,
תבואו על הברכה,

מיכל קלמן – מנהלת מרכז היום
ורד אריאל - מנכ"לית
אירית חושוקובר – ניהול פרויקטים
ובשם צוות מרכז היום ועמותת הוותיק

לצורך היכרות הדדית



האם אתם מכירים את צעירי הקיבוץ? הקיבוץ גדל, וכבר לא כולם מכירים את כולם. מצורפת תמונה של קבוצת צעירים, שהשתתפו בטורניר אליפות המשפחות בכדורעף בחג שבועות 2022. מוזמנים לספר לנו מי בתמונה, ונפרסם את שמותיהם בעלון הבא.
צילמה: מיה עצמון

המלצה

שלום לכל מי שדואג לשטיחים בבית, לספות והכורסאות, וגם למי שדואגים למזגנים שלהם שיעברו ניקוי בשטיפה ויוציאו את כל הג'יפה שמצטברת עם השנים. אז קבלו המלצה חמה ואיכותית וצרו קשר עם בחור צעיר הנושא את השם שחר, שהוא שכן שלנו מאחיהוד! נייד 052-679300. ניתן לפנות אלינו לפרטים נוספים.
דליה ומוכה.

חברים שלום,

עוברים דירה, עושים סדר במחסן - המקום להשלכת גרוטאות, רהיטים וחפצים גדולים הינו למיכל הגדול הנמצא ביציאה לרפת משמאל.

פתרונות נוספים:

1. ישנה אפשרות לתאם שירות מהתשתיות אשר יציבו מיכל מחוץ לביתכם. יש לפנות לאילן שחף.
2. אפשרות לתאם שירות פינוי מול הנוי (בתשלום סימלי). יש לפנות לאלון פרטליס.

בבקשה לא לפזר גרוטאות ליד הפחים, זה מלכלך ופוגע בנראות החצר, ומעמיס באופן מיותר על עובדי הנוי.

קרטונים לכלוב קרטונים בלבד - יש לרוקן את הקרטונים מקלקרים וניילונים ולהשליך בכלובי הקרטונים הממוקמים בעמדות אשפה:

1. מאחורי חשמליה,
2. מול חניה בית מוסדות,
3. מאחורי הבריכה,
4. מול אסף מאיר.

תופעה חדשה בעמדת האשפה, בעיקר בעמדה מול שכונת הקראוונים/גד"ש:

קבלני מזגנים משליכים קרטונים מלאים בפסולת בנייה מהתקנות מזגנים. מדובר בכמויות קבועות ושיטה של השלכה בתוך מסתור הפחים בעמדה המיועדת לתושבים עבור שקיות אשפה ביתיות בלבד.

אם ראיתם מי זה בזמן מעשה נא עדכנו אותי – 052-3967113.



סכך לסוכה מהנוי



רשימות יהיו תלויות בחדר אוכל. למי שמעוניין תחילת חלוקה אחרי יום כיפור.

תודה וחג שמח מצוות הנוי

טיול בסבבא

סיור במוזיאון לוחמי הגטאות, בהדרכת עדיה קלין

בית לוחמי הגטאות ע"ש יצחק קצנלסון למורשת השואה הוא מוזיאון להנצחת השואה, מאבק היהודים לחיים בשנות המלחמה והגבורה היהודית בהיבטיה השונים. בית לוחמי הגטאות היה למוזיאון הראשון בעולם להנצחת שואת יהודי אירופה וגבורתם.
במוזיאון תערוכות מתחלפות, ועם עדיה נבקר בשלוש מהתערוכות החדשות.

אמת המים ברגבה

מרכז המבקרים אמת המים "רגבה", מביא את סיפור המים במדינת ישראל ובגליל המערבי. מטרתו להסביר וללמד בצורה חווייתית על מקורות המים הקיימים והדרכים לניצולם. במרכז האתר נמצאת אמת המים העות'מאנית העתיקה (אקוודוקט), שהובילה מים ממעיינות כברי בצפון לעיר לעכו.

ביום רביעי 8.10, יציאה בשעה **08:40.** חזרה משוערת: 14:00. עלות למשתתף: 75 ₪.

עמותת הוותיק מזמינה אתכם לאירוע השנתי:

"מאוהב ירושלמי" עם שמעון פרנס ומתי סרי – מופע מרגש, מצחיק ונוגע ללב של שמעון פרנס ומתי סרי. מסע סיפורי-מוסיקלי בין הסיפורים, האהבות, ההומור הירושלמי ושירים שמחזירים את הקסם של סמטאות העיר אל הבמה.

ביום שלישי 28.10.25 באולם המופעים בכברי.

9:30 – התכנסות וכיבוד קל ★ 10:00 – ברכות וציון גבורות לבני 80 ★ 10:30 – מופע "מאוהב ירושלמי" ★ 12:00 – סיום ופיזור ליישובים.

מחיר – 70 ₪. המעוניינים – נא לפנות לאראלה.

סדנת עיצוב קנבה

הסדנה מיועדת להקנות היכרות עם כלי פשוט וידידותי לעיצוב חומרים דיגיטליים. נלמד לעצב על בסיס תבניות מוכנות, ליצור פרויקט חדש, ולעבוד עם קנבה גם מהנייד. נלמד להפיק תמונות, מסמכים וסרטונים בקלות.
הסדנא תכלול 3 מפגשים של 3 שעות, יתקיימו שני מחזורים של הסדנא: מחזור אחד בשעות הבוקר בשעות 9:30-12, בתאריכים 23.10, 30.10, 6.11. מחזור שני ייערך בשעות הערב בשעות 16:30-19, בתאריכים 11.11, 18.11, 25.11.

סדנת AI בינה מלאכותית

הסדנא כוללת שלושה מפגשים של שלוש שעות. בסדנא נלמד להכיר את שפת הבינה המלאכותית, נכיר את מודל שפות ה- Chat GPT, Copilot, Gemini, ונתרגל את מה שנלמד.
הסדנא תכלול 3 מפגשים של 3 שעות, יתקיימו שני מחזורים של הסדנא: מחזור אחד בשעות הבוקר בשעות 9:30-12, בתאריכים 5.11, 12.11, 19.11. מחזור שני ייערך בשעות הערב בשעות 16:30-19, בתאריכים 3.11, 10.11, 17.11.

מחיר כל סדנא: 50 ₪. הסדנאות יתקיימו בבניין אשרינו במתחם ביג רגבה.
לפרטים – קרין נתנס גפן – 054-8689433

דפתרבות

מי אנחנו-

תערוכה קיבוצית של חידות, פנים וקשרים אנושיים

אם נכנסתם לאחרונה לחדר האוכל בטח שמתם לב שעל הקירות תלויות המון תמונות. התמונות האלו נוצרו ע"י חברי הקיבוץ בזמן המלחמה מול איראן.

חברי הקיבוץ יצרו בעזרת בינה מלאכותית סדרת תמונות-חידות, בהן הסתתרו פנים מוכרות- חברים וחברות שלנו. התמונות הועברו בקבוצה ייעודית, וכל השאר ניסו לנחש מי מסתתר מאחוריהן. מה שהתחיל כמשחק קטן, הפך להיות גשר. דרך לצחוק יחד, לנחש, לשתף, ובעיקר להרגיש קרובים גם בתוך אי הוודאות.

כחלק מחג הקיבוץ, התמונות שהועברו מהמסך לקירות, מזמינות אותנו לעצור לרגע, לזהות, להיזכר ובעיקר להרגיש את החיבור והחום האנושי שהן יצרו.

תודה לכל מי שהשתתף במשחק הזה, לכל אותם אנשים שהציעו להקים תערוכה מהתמונות שיצרנו. תודה לעמית סקל על עיצוב הפרסום, ולשני טובול על היעוץ, הליווי והעזרה.

התערוכה מחכה לכם בחדר האוכל. היא תוסר אחרי החגים.

אירועי ראש השנה - תודות

יום לפני תחילת השנה החדשה נפגשנו על הדשא הגדול ופתחנו את השנה החדשה ביחד.

תודה לכל מפעילי הדוכנים, למשתתפים בטקס ולכל המתנדבים שעזרו לנו להכין את המקום וגם לסדר בסוף. תודה לסיגל אופיר, שגם השנה העבירה מדיטציה לראש השנה לזכרה של לין דפני, ותודה לעמית סקל על עיצוב הפרסום.

סוכות

מה יהיה לנו בסוכות?

- 05/10, ראשון, 15:45- כולם מוזמנים לדשא הגדול לקישוט הסוכה הקהילתית
- 07/10, שלישי, 21:30- נקרין את טקס הזיכרון הלאומי בסוכה הקהילתית
- 09/10, חמישי, 16:00- העפיפוניאדה חוזרת. בואו לבנות, לקשט ולהעיף עפיפונים בגן התומר.
- 11/10, שבת בערב (שעה מדויקת תפורסם בהמשך) - קפה מרפסת. אומרים תודה לעופר משה על 18 שנים של שירות והובלה בענף המזון.
- 14/10, שלישי - טורניר כדורעף לזכר יונתן עצמון, ארוחה קהילתית ומתחמי הפעלה לכל המשפחה.

פרטים נוספים יפורסמו בסמוך לאירועים